

Hoe kon het toch dat je, zodra je je voordeur opendeed, meteen wist dat er iets niet in de haak was. Heel eigenaardig. Tilly bleef in de deuropening staan, tastend naar de lichtknop. Het was zes uur 's avonds op een gewone koude donderdag in februari; ze kwam net van haar werk en had geen enkele reden om aan te nemen dat er iets was veranderd. Toch was het zo, dat voelde ze gewoon.

De lamp ging aan. Nou, dat rare voorgevoel klopte dus. De reden waarom het anders had gevoeld toen ze de deur opendeed, was omdat het kleed uit de gang weg was.

Het kleed? Had Gavin er soms iets op gemorst? Verbaasd liep ze naar de huiskamer. Haar hakken tikten op de kale houten vloer. Wat was er aan de hand? In de kamer keek ze om zich heen en nam alles in zich op – of beter gezegd: het ontbreken van alles. Oké, ze waren óf het slachtoffer geworden van vreselijk kieskeurige inbrekers óf...

Hij had de brief op de schoorsteenmantel gezet, de altijd even voorspelbare Gavin. Hij had waarschijnlijk een of andere etiquettegoeroe geraadpleegd: Lieve Lita, ik ben van plan zonder enige waarschuwing vooraf mijn vriendin in de steek te laten – hoe kan ik haar het beste vertellen wat ik heb gedaan? Waarop Lieve Lita natuurlijk had geantwoord: Beste Gavin, arme man! In een situatie als deze schrijft de etiquette voor dat je haar de noodzakelijke informatie doet toekomen middels een handgeschreven brief – geen e-mail en alsjeblieft ook geen sms'je – die je vervolgens midden op de schoorsteenmantel plaatst, zodat ze hem niet over het hoofd kan zien.

Want, eerlijk was eerlijk, een andere verklaring had Tilly niet. Ze maakte snel een inventaris op. Waarom zou de dvd-speler – van haar – er anders nog zijn, maar de tv – van hem – niet? Waarom zou driekwart van de dvd's (oorlogsfilm, sciencefiction en dat soort dingen) anders weg zijn en stonden alleen de zwijmfilm en romantische komedies er nog? Waarom zou de salontafel die ze van Gavins moeder hadden gekregen anders zijn verdwenen, terwijl de...

‘Tilly? Hallooo! Ik ben het maar!’

Verdorie, ze had de deur niet goed dichtgedaan, en nu deed Babs van de overkant van de overloop dat overdreven op-haartenen-lopen-gedoe, alsof het dan minder erg was dat ze zo maar bij je naar binnen banjerde.

‘Hoi, Babs.’ Tilly draaide zich om. Misschien had Babs een boodschap van Gavin voor haar. Of misschien had hij haar gevraagd om even te gaan kijken of alles in orde was. ‘Kwam je soms theezakjes lenen?’

‘Nee hoor, schat, ik kom om in de theezakjes. Ik wilde alleen even kijken hoe het met je gaat. Och, arm kind, en ik dacht nog wel dat jullie zo gelukkig waren samen... Ik had geen flauw idee!’ Toen Babs, overspoeld door emotie, haar hoofd schudde, rammelden haar knalgroene oorhangers. ‘Het geluk van prille liefde, dat zeiden Desmond en ik altijd over jullie. Arm ding, en al die tijd heb je daar in je eentje mee rondgelopen. Ik wou echt dat je het me had verteld, je weet dat ik je met plezier een luisterend oor had verschaft.’

Met plezier? Babs enige bestaansreden was naar de ellende van andere mensen te luisteren. Roddelen was haar grootste hobby. Toch kon je nooit echt een hekel aan haar krijgen. Ze was een aardige vrouw die het allemaal goed bedoelde, alleen op een nogal hijgerige, bemoeizuchtige manier.

‘Ik had het je best willen vertellen,’ zei Tilly, ‘als ik het had geweten.’

‘O, mijn hemel!’ Babs slaakte een hoog, ongelovig kreetje. ‘Be-doel je soms dat...’

‘Gavin heeft de benen genomen.’ Tilly pakte de envelop van de schoorsteenmantel. ‘Het is óf dat, óf ze hebben hem gekidnap’t.’

‘Toen ik hem vanmiddag zijn spullen in een huurbusje zag laden, waren er anders geen kidnappers bij hem.’ Met een meelevende blik voegde Babs eraan toe: ‘Alleen zijn vader en moeder.’

De volgende avond reed de volle forensentrein uit Paddington het station van Roxborough binnen. Het was vrijdagavond, kwart over zeven, en iedereen was op weg naar huis.

Behalve ik, ik ontvlucht dat van mij juist.

En daar stond Erin al te wachten op het perron, ineengedoken tegen de kou in een felroze jas. Ze begon als een idioot te zwaaien toen ze Tilly achter een raam ontwaarde.

Alleen al door de aanblik van haar vriendin voelde Tilly zich beter. Ze kon zich niet voorstellen hoe het zou zijn als Erin niet haar beste vriendin was. Tien jaar geleden, toen ze niet goed wist of ze in Liverpool of Exeter zou gaan studeren, had ze voor hetzelfde geld voor Liverpool kunnen kiezen, en dan zouden ze elkaar niet hebben leren kennen. Maar ze had voor Exeter gekozen – wat te maken had met de nabijheid van het strand en misschien ook met het feit dat een vriendin van een vriendin zich een keer had laten ontvallen dat het in Exeter stikte van de leuke jongens – en daar was ook Erin, in de kamer naast de hare in het studentenhuis. Ze hadden het meteen met elkaar kunnen vinden, het was het platonische equivalent van liefde op het eerste gezicht geweest. Het was raar om te bedenken dat ze, als ze naar Liverpool was gegaan – waar het ongetwijfeld ook stikte van de leuke jongens – een compleet andere beste vriendin had gekregen; bijvoorbeeld een lange, magere triatlete die Monica heette. Jemig, stel je voor. ‘Oef.’ Erin hapte naar adem, want Tilly kneep haar bijna fijn toen ze haar omhelsde. ‘Waarvoor is dat?’

‘Omdat ik blij ben dat je geen triatlete bent die Monica heet.’
‘Anders ik wel.’ Rillend bij het idee alleen al gaf Erin Tilly een arm. ‘Kom, laten we naar huis gaan. Ik heb karamelpudding gemaakt.’

‘Zie je nou wel?’ Tilly straalde. ‘Monica zou zoiets nooit zeggen. Die zou zeggen: “Zullen we tien kilometer gaan rennen? Daar vrolijk je wel van op!”’

Het pand waarin Erin woonde, was net zo bizar en schots en scheef als de andere huizen aan de hoofdstraat van Roxborough. Erins tweekamerappartementje lag op de eerste verdieping, boven de tweedehandskledingwinkel die ze al zeven jaar runde. Na haar studie Frans was het niet echt haar droom geweest om een winkel te runnen, maar haar plan om als vertaalster in Parijs te gaan werken, was in duigen gevallen toen haar moeder een hersenbloeding had gekregen, een maand na-

dat Erin eenentwintig was geworden. Van de ene op de andere dag was Maggie Morrison van een levendige, enthousiaste antiekhandelaar veranderd in een fragiele, vergeetachtige schaduw van haar vroegere zelf. Kapot van verdriet had Erin haar droombaan in Parijs opgegeven om terug te keren naar Roxborough en voor haar moeder te zorgen. Omdat ze totaal geen verstand had van antiek, had ze de winkel omgetoverd tot een inbrengwinkel voor de wat duurere kleren en probeerde ze de zorg voor Maggie te combineren met het runnen van haar zaak.

Drie jaar na de eerste hersenbloeding werd Maggie getroffen door een tweede, die ze niet overleefde. Verdriet vermengde zich met opluchting, waardoor Erin zich nog schuldiger voelde en nog verdrietiger werd, maar toen hadden de bewoners van Roxborough zich van hun beste kant laten zien. En hoewel Erin altijd van plan was geweest om weer naar Parijs te gaan nadat het ondenkbare zou zijn gebeurd, drong ineens tot haar door dat ze dat niet meer wilde. Roxborough, een oud marktstadje midden in de Cotswolds, was een heerlijke plaats om te wonen. De mensen waren er zorgzaam en behulpzaam, er bestond een echt gemeenschapsgevoel, en de winkel liep ook goed. Dit was waar ze gelukkig was, waar de mensen van haar hielden, dus waarom zou ze hier weggaan?

En nu, bijna vier jaar later, had Erin nog meer reden om blij te zijn met haar besluit om te blijven, maar daar kon ze Tilly nog niets over vertellen, want die verkeerde nog steeds in shock over Gavins verdwijning. Nee, dat zou echt heel ongevoelig zijn.

Hoewel Tilly er eerlijk gezegd niet uitzag alsof ze in shock verkeerde. Natuurlijk was het wel een schok geweest, maar de ontdekking dat haar vriend haar in de steek had gelaten, was eerder als een verrassing gekomen dan als een vreselijke klap. 'Ik heb hem vanmiddag gebeld,' zei Tilly, tussen een paar hapen karamelpudding door. 'Niet te geloven wat hij zei. Hij durfde het me niet recht in mijn gezicht te vertellen, omdat hij bang was dat ik zou gaan huilen, dus het enige wat hij kon bedenken, was gewoon de benen nemen. Hij woont weer bij zijn ouders en zegt dat het hem spijt, maar dat hij niet het ge-

voel had dat het ergens heen ging met ons. Dus toen is hij gewoon vertrokken!’ Ze schudde ongelovig haar hoofd. ‘En nou zit ik met een flat die ik van mijn salaris alleen niet kan betalen, en ik kan niet eens een advertentie zetten voor een huisgenoot, want er is maar één slaapkamer! Ik bedoel, is dat egoïstisch of niet van die vent?’

‘Zou je zijn gaan huilen? Als hij het je recht in je gezicht had gezegd?’

‘Wat? Jezus, weet ik veel. Misschien wel.’

‘Misschien wel? Als je stapelverliefd bent op iemand en diegene dumpst je, dan hoor je te huilen.’ Erin likte aan haar lepel en wees ermee naar Tilly. ‘Tranen met tuiten hoor je dan te huilen.’

‘Misschien ben ik wel meer van het stille verdriet,’ verdedigde Tilly zich.

‘Tranen met tuiten,’ herhaalde Erin. ‘Dus eigenlijk valt het volgens mij wel mee met dat liefdesverdriet van je. Misschien ben je wel opgelucht dat Gavin weg is. Omdat je stiekem, diep vanbinnen, wilde dat hij het zou uitmaken, omdat je dat zelf niet durfde.’

Tilly bloosde, maar ze zei niets.

‘Ha, zie je wel? Ik heb gelijk.’ Erin kraaide van plezier. ‘Het is weer net als toen met Mickey Nolan. In het begin vond je hem hartstikke leuk, maar toen het saai begon te worden, wist je niet hoe je van hem af kon komen zonder hem verdriet te doen. Dus toen ging je je heel afstandelijk gedragen en zo, net zolang tot hij doorhad dat het vuur gedoofd was.’ Ineens herinnerde ze zich nog wat. ‘En met Darren Shaw heb je precies hetzelfde gedaan. Je voelt je schuldig als je het wilt uitmaken, dus dan dwing je je vriendjes om het uit te maken. Niet te geloven dat ik dat niet eerder heb doorgehad.’

Het was typisch zo’n eurekamoment. ‘Misschien heb je wel gelijk,’ gaf Tilly toe.

‘Ik heb gelijk.’

‘Heb ik je ooit over Jamie Dalston verteld?’

‘Nee, hoezo? Heb je het bij hem ook gedaan?’

‘Nee. Toen ik vijftien was, had ik een paar weken wat met hem. Maar toen ontdekte ik dat hij een beetje maf was, dus

heb ik hem gedumpt.’ Tilly zweeg even en staarde naar het vuur in de open haard, terwijl ze oude herinneringen probeerde op te roepen. ‘Maar toen werd het nogal vervelend, want Jamie wilde niet gedumpt worden. Hij belde de hele tijd naar ons huis en liep continu door onze straat. Als ik wegging, volgde hij me. En toen ik jarig was, stuurde hij me behoorlijk dure sieraden. Mijn moeder is ermee naar zijn moeder gestapt, en toen werd de politie ingeschakeld. Ik weet niet precies wat er is gebeurd, maar volgens mij had hij geld gestolen om die sieraden te kunnen kopen. Hoe dan ook, ze verhuisden een paar weken later, en ik heb hem nooit meer gezien, maar hij had me wel de stuipen op het lijf gejaagd. En als ik iets in de krant lees over ex-vriendjes die in stalkers veranderen, krijg ik nog steeds de zenuwen. Dus ik denk dat ik daarom liever heb dat de ander het uitmaakt, dan is de kans kleiner dat ze je daarna gaan stalken.’

‘Dus eigenlijk ben je blij dat Gavin weg is,’ zei Erin.

‘Nou ja, het werd toch niks. Hij was zo star met alles. Ik voelde me een beetje vastzitten,’ bekende Tilly. ‘Maar zijn moeder zei steeds dat hij zo’n goede vangst was en dan durfde ik niet te zeggen dat hij wel wat minder saai mocht zijn.’

‘Maar je bent wel met hem gaan samenwonen,’ merkte Erin op. ‘Was hij vanaf het begin al saai?’

‘Dat is nou net het punt! Ik weet het niet! Waarschijnlijk wel, maar hij wist dat goed te verstoppen. Hij had me in elk geval niet van tevoren verteld dat hij lid was van een club van modelvliegtuigjesbouwers!’ zei Tilly. ‘En al helemaal niet dat hij de kerkklokken luidde. O god, ik schaam me dood. Hoe kun je nou een halfjaar een relatie met iemand hebben zonder te merken dat hij een klokkenluider is?’

‘Kom,’ zei Erin op troostende toon, terwijl ze de lege puddingkommen op de salontafel zette en opstond. ‘Het regent niet meer. Laten we naar de kroeg gaan.’

Aan de hoofdstraat van Roxborough wonen had één groot voordeel: de Lazy Fox zat precies aan het eind van de straat; ver weg genoeg om thuis geen oordopjes in te hoeven doen als ze een karaokeavond hadden, maar dichtbij genoeg om je huis terug te kunnen vinden na een wild avondje. Tilly was gek op de kroeg, op de klanten van diverse pluimage en op het vrolijke personeel. Ze vond het heerlijk zoals Declan, de eigenaar, na van Erin te hebben gehoord dat Tilly net was gedumpt, ongedwongen zei: ‘Die man is niet goed bij zijn hoofd. Kom toch in Roxborough wonen. Frisse lucht en heel veel cider – daar word je pas een echte vent van.’

Tilly grinnikte. ‘Liever niet. Ik ben een echt stadsmens.’

‘Brutaaltje. Dit is een stad!’

‘Ze bedoelt Londen,’ zei Erin.

‘Een vreselijke stad om te moeten wonen.’ Declan schudde zijn hoofd. ‘Wij zijn veel aardiger.’

‘Ik heb daar een baan,’ legde Tilly uit.

Hij keek alsof hij diep onder de indruk was. ‘O, een baan. Premier? Algemeen directeur van de BBC?’

Erin gaf hem een tik op de hand. ‘Laat haar nou maar met rust, Declan.’

Tilly kon zijn sarcasme wel waarderen. ‘In onze kranten staat tenminste echt nieuws,’ zei ze plagend, terwijl ze een blik wierp op de *Roxborough Gazette* die hij las tussen het bedienen van klanten door. ‘Wat staat daar op jullie voorpagina? Koe valt door wildrooster? Op de voorpagina!’

‘Ja, maar is het niet fijn dat we niet worden overspoeld door terroristen en moordenaars?’ Declan gaf haar een knipoog. ‘Daarom bevalt het me hier zo goed. En ik heb dertig jaar in Londen gewoond.’

‘Wat is er trouwens met die koe gebeurd?’ Tilly boog zich naar voren, maar hij griste de krant snel weg.

‘O nee, mensen die grapjes maken over onze krantenkoppen, krijgen het eind van het verhaal niet te horen. Werd de koe in veiligheid gebracht door de brandweer, uit het rooster gehesen

als een parachutist in een film die achterstevoren wordt afgedraaid? Of is ze aan haar lot overgelaten en een vreselijke dood gestorven? Echt een verhaal om van te huilen... Boe, boe, boe...' Maar toen ze twee uur later de kroeg verlieten, was hij wel zo aardig om de krant op te vouwen en in Tilly's schoudertas van groen en goud leer te stoppen. 'Zo, dan kun je het zelf lezen. Misschien is het niet de *Evening Standard*, maar onze krant heeft zo zijn eigen charme, hoor. In sommige opzichten is hij zelfs erg boe-boe-boeiend.'

Het ergste was nog dat Tilly dit na drie glazen cider stiekem wel grappig vond. Toch lukte het haar op de een of andere manier om haar gezicht in de plooi te houden. 'Dus daarom hebben ze je verjaagd uit Londen. Omdat je slechte grappen vertelde.'

'Je snapt het helemaal, meisje. En ik ben blij dat ze dat hebben gedaan,' zei hij. 'Want ik vond Londen echt stie-ierlijk vervelend.'

Eenmaal buiten sloeg de honger van na sluitingstijd toe en moesten ze noodgedwongen naar de cafetaria aan het andere eind van de straat. Terwijl ze op hun patat wachtten, sloeg Tilly de krant open en las dat de koe – een mooie zwart-witte Friese stamboekkoe die Mabel heette – inderdaad in veiligheid was gebracht door de brandweer van Roxborough en was herenigd met haar kalfje Ralph. Nou, dat was fijn om te horen. Beter dan een langzame dood te moeten sterven met de poten tussen de spijlen van het wildrooster, terwijl de arme Ralph een eindje verderop zielig stond te loeien...

'O sorry, éénmaal schelvis en patat, alstublieft, en éénmaal kabeljauw en patat.'

Buiten scheurde Tilly gulzig de gloeiend hete zak open en stak het eerste frietje in haar mond. 'Mmm.'

'Ik bewaar die van mij tot we thuis zijn,' zei Erin.

'Dat mag niet! Dat doen alleen oude mensen! Patat is veel lekkerder als je het op straat eet!'

'Ik ben achtentwintig,' zei Erin opgewekt. 'Al een dagje ouder dus. Net als jij.'

'Hé, brutaaltje!' Beledigd gooide Tilly een frietje naar haar. 'Ik ben niet oud, ik ben een jonge blom.'

Twee jonge jongens die net de straat overstaken, haalden hun neus op en stootten elkaar even aan. Tilly hoorde een van hen mompelen: ‘Mocht ze willen.’

‘Allemachtig zeg!’ Verontwaardigd spreidde ze haar armen. ‘Wat heeft iedereen vanavond toch tegen mij? Achtentwintig is niet oud. Ik ben nog hartstikke jong!’

De andere jongen grinnikte. ‘Maar over twee jaar ben je dertig, en dat is stokoud.’

‘Ik kan nog precies dezelfde dingen als jij, hoor,’ zei ze verhit. ‘Minkukel.’

‘O ja? Probeer dan maar eens tegen die muur te pissen.’

Verdomme, wat had ze een hekel aan slimme kinderen.

‘Of anders dit,’ riep de eerste jongen, die een aanloopje nam en vervolgens moeiteloos haasje-over deed over de vuilnisbak met het ronde deksel die voor de cafetaria in de stoep was verankerd.

O ja, dit leek er al meer op. Tegen muren pissen mocht dan problematisch zijn, maar haasje-over was zo’n beetje haar specialiteit. Een klein nadeel was dat ze een behoorlijk korte rok aanhad, maar gelukkig was die wel van stretchstof. Ze duwde haar zak patat in Erins handen, nam een aanloop en wierp zichzelf over de vuilnisbak heen.

De sprong was een fluitje van een cent. Ze zeilde als een volleerde turnster over de bak. Helaas ging het bij de landing volledig mis. Echt, hoe groot was de kans nou nog dat je met je linkervoet landde op het frietje dat je naar je beste vriendin had gegooid toen ze je oud had genoemd?

‘Oeeeeiiii!’ gilde Tilly, toen haar linkerbeen weggleed en haar armen als wieken door de lucht maaiden. Een fractie van een seconde voordat ze tegen een geparkeerde auto aan vloog, hoorde ze Erin nog roepen: ‘Pas op, een...’

Au. De auto had dan wel voorkomen dat ze de straat op vloog, maar de botsing deed behoorlijk zeer. Terwijl ze als een stripfiguur tegen het portier gedrapeerd lag, zag ze dat het een ongelooflijk schone en glanzende auto was.

‘Hé!’ schreeuwde een niet al te blij mannenstem een eindje verderop in de straat.

Nou ja, het was tot vijf seconden geleden een ongelooflijk scho-

ne en glanzende auto geweest. Toen Tilly zichzelf losmaakte van de auto, zag ze dat haar vette patatvingers vieze plekken hadden achtergelaten op het portier, de zijkant van de motorkap en het eerder zo vlekkeloos schone zijraampje. Snel probeerde ze met haar mouw de ergste vegen weg te poetsen. De man achter haar, die steeds geïrriteerder klonk, riep: ‘Er zitten toch geen krassen op de lak, hè?’

‘Nee, echt niet. Maar je mag hier niet eens parkeren. Kijk, een dubbele streep.’ Ze keek even over haar schouder, en toen ze zag dat hij te ver weg was om haar te kunnen pakken, griste ze haar zak patat uit Erins handen en deed wat iedere achtentwintigjarige met een beetje zelfrespect zou doen; ze maakte dat ze wegwam.

‘Ho maar,’ zei Erin hijgend. ‘Hij komt ons niet achterna.’ Ze vervolgden hun weg in slentergang, en Tilly ging weer patat eten. Terwijl ze naast elkaar over de natte stoep liepen, zei ze: ‘Gelukkig maar dat niemand een foto heeft gemaakt. In een dorp als dit zouden vette vingers op een schone auto vast de *Gazette* van volgende week halen.’

‘Weet je, volgens mij heeft Declan gelijk. Je zou het hier echt leuk vinden.’ Erin, die haar eigen patat nog steeds bewaarde voor thuis, pikte een frietje van Tilly. ‘Als je wilt, kun je wel bij mij komen wonen.’

Het aanbod ontroerde Tilly, maar ze wist dat dat onmogelijk was. In de jaren dat Erin haar moeder had verzorgd, had ze op de bank in de huiskamer moeten slapen, omdat Maggie de enige slaapkamer had. Het was verre van ideaal geweest. Tilly wist dat Erin het vreselijk claustrofobisch had gevonden. Een paar nachtjes logeren in het weekend was prima, maar het huis was klein, en het zou niet eerlijk zijn om meer te verwachten.

Ze waren aan het einde van High Street gekomen en hoefden alleen nog maar de straat over te steken en dan waren ze thuis. Terwijl Tilly nog steeds gulzig frietjes in haar mond stond te proppen, wachtte ze samen met Erin tot de bus voorbij was gereden, gevolgd door een glimmende zwarte auto...

‘Vuilak!’ krijste Tilly, toen de auto door een plas naast de stoep

reed, zodat haar rok en benen overspoeld werden door een golf ijskoud water. Terwijl ze naar achteren sprong – te laat – ving ze een glimp op van de witte tanden van de man achter het stuur, die grinnikte en zijn hand zogenaamd verontschuldigen opstak. Daarna gaf hij gas en reed snel weg.

‘Dat was dezelfde man, hè?’ Het ijzige water doorweekte haar dikke panty, en ze klemde de zak patat tegen zich aan voor een beetje warmte. ‘Die vent die tegen me schreeuwde.’

‘Het was in elk geval dezelfde auto,’ beaamde Erin. ‘Een soort Jaguar.’

‘Klootzak. Hij deed het expres.’ Toch was ze stiekem onder de indruk van zijn actie. ‘Wel goed gedaan trouwens.’

Erin keek haar bevreemd aan. ‘Hoezo goed?’

Tilly wees naar Erins brandschone crèmekleurige jas en daarna naar haar eigen kletsnatte rok en panty. ‘Hij heeft jou netjes weten te ontwijken en alleen mij geraakt.’

De volgende ochtend werd Tilly op de bank wakker met een droge mond, koude benen en het dekbed op de grond. Het was tien uur, en Erin was een uur geleden op haar tenen langs haar geslopen om de winkel beneden te openen. Tilly zou straks even bij haar gaan zitten en daarna wat door Roxborough wandelen, maar eerst wilde ze lekker lui zijn en nadenken over wat ze met de rest van haar leven aan moest.

Ze zette thee, maakte toast, kroop weer op de bank en trok het dekbed over zich heen. Ze deed de tv aan en pakte vervolgens haar mobieltje uit haar tas om te kijken of er berichten waren. Nee, niks, zelfs niet van Gavin. Wat maar goed was ook natuurlijk, want het laatste waar ze behoefte aan had, was dat hij zich had bedacht.

Nadat ze de kussens had opgeschud en een slokje thee had genomen, pakte ze de *Roxborough Gazette* uit haar tas en streek de kreukels glad. Ze moest weer lachen om het verhaal van de koe. Ze bladerde de krant door en las dat twee vrouwen die in dezelfde straat woonden allebei een tweeling hadden gekregen. Waarom stond dat niet op de voorpagina? Er was ook een artikel over een tractorveiling – goh, ze zou er bijna een hartverzakking van krijgen – en er was een hele pagina gewijd

aan een liefdadigheidsbazaar op de middelbare school van Roxborough. Haar blik gleed langs foto's van bruidsparen, langs een artikel over een overhangende tak die echt gevaar kon opleveren als hij knapte en op het hoofd van een voorbijganger terecht zou komen, en langs een artikel over een bus die het had begeven in Scarratt's Lane, waardoor de straat – o, grote schrik! – drieënhalf uur geblokkeerd was geweest. Er was zelfs een foto van de kapotte bus bij, met passagiers die er met gepast sombere blikken naast stonden, op één jongen na die van oor tot oor grijnsde.

Het was eigenlijk allemaal heel schattig. Het ergste wat er de afgelopen week in Roxborough blijkbaar was gebeurd, was dat een man een hartaanval had gekregen toen hij in zijn volkstuintje aardappels stond te rooien, maar hij was drieënnegentig geweest, dus helemaal onlogisch was het niet. Van haar thee nippend sloeg ze een bladzijde om en kwam bij de vacatures uit. Automonteur gezocht, afwasser gezocht door restaurant, barpersoneel door het Castle Hotel, klaar-over voor de zebra bij de kleuterschool. Ze las vluchtig de rest door – kantoorwerk... taxichauffeur... schoonmaker... tuinman... Hm, misschien was die wel geplaatst door de weduwe van de drieënnegentigjarige man, die iemand nodig had om de rest van de aardappels te rooien.

Haar blik viel ineens op een kleine advertentie onder aan de pagina: manusje-van-alles (v) gezocht, leuke baan, landhuis, tweehonderd pond per week.

Kort maar krachtig. Ze vroeg zich af wat er precies met dat 'leuk' werd bedoeld. Per slot van rekening vonden sommige mensen het misschien wel 'leuk' om minister van Financiën te zijn. Of misschien was de advertentie wel van een rijke mafkees die dacht dat iemand het leuk zou vinden om als persoonlijk slaafje voor hem te werken. Of van een glibberige zakenman die rare dingen van je wilde.

Ze nam een hapje toast, sloeg de bladzijde om en begon de rubriek 'te koop' te lezen: een bruidsjurk van Pronuptia, maat 46, nooit gedragen... een akoestische gitaar, i.z.g.s. op een paar tandafdrukken aan de onderkant na... negenenvijftigdelig servies (het ontbrekende bord was naar een overspelige leu-

genaar van een ex-man gegooid)... complete serie dvd's van Star Trek, reden van verkoop: huwelijk met een niet-Star Trek-fan...

Tilly glimlachte weer. Zelfs de advertenties hadden hier zo hun eigenaardige charme. Terwijl ze het laatste sneetje toast opat, ging ze snel door naar de contactadvertenties: man, 63, zoekt jongere vrouw, moet van spuitjes houden – daarna naar de onroerendgoedrubriek: alleen maar huizen die ze zich toch niet kon veroorloven – en toen naar de saaie sportpagina's achter in de krant.

Toen ze de krant helemaal uit had, sloeg ze onwillekeurig weer de pagina met vacatures open, met die ene advertentie: manusje-van-alles (v) gezocht.

Ze had bijna het gevoel alsof hij speciaal voor haar was geplaatst.

Wat natuurlijk belachelijk was, want er stond niet eens bij wat de baan precies inhield, en het loon was ook belachelijk, maar misschien kon het geen kwaad om even te bellen.

Ze pakte haar mobieltje, toetste het nummer in en wachtte tot de telefoon overging.

'Hallo,' zei een ingeblikte stem, 'u kunt uw bericht inspreken na de...'

'Piep,' vulde Tilly behulpzaam aan, maar de stem gehoorzaamde niet. Het enige wat ze hoorde, was stilte; geen stem meer, geen piepton, helemaal niks. Het bandje van het antwoordapparaat was vol.

Nou, dat was dan duidelijk. Degene die de advertentie had geplaatst, was natuurlijk overspoeld door telefoontjes en probeerde zich nu iedereen van het lijf te houden. Ach, waarschijnlijk was het toch alleen maar een vacature voor een topless-serveerster.

Ze kon maar beter in de benen komen.

Op zondagmiddag bracht Erin Tilly met de auto naar het station. ‘Weet je nou al wat je gaat doen?’

Tilly trok een gezicht en schudde toen haar hoofd. ‘Nog niet. Een goedkoper huis zoeken, meer niet. Wat kan ik anders doen? Nou ja, behalve dan mijn baas zover zien te krijgen dat hij mijn salaris verdubbelt. Of misschien kan ik George Clooney schrijven en hem vragen of hij er bezwaar tegen heeft als ik in zijn villa aan het Comomeer trek. Dat is ook altijd nog een mogelijkheid.’ Het was koud op het parkeerterrein. Rillend gaf ze Erin een kus en zei: ‘Bedankt voor het leuke weekend. Ik houd je op de hoogte.’

‘Je zou hem meteen kunnen vragen of je niet zijn nieuwe vriendinnetje mag worden.’ Erin omhelsde haar. ‘Weet je zeker dat ik niet hoeft te wachten tot de trein er is?’

‘Dat hoeft echt niet. Ik red me wel. Ga jij nou maar lekker naar huis. De trein komt al over tien minuten.’

Beroemde laatste woorden. Nog geen twee minuten nadat ze zich een plaats op een bank op het perron had weten te veroveren, werd omgeroepen dat de trein naar Londen veertig minuten vertraging had.

Iedereen op het perron slaakte een kreun. Zich aan de laatste strohalm vastgrijpend, vroeg Tilly aan de oudere vrouw die naast haar zat: ‘Veertien of veertig?’

De vrouw klakte vol afkeer met haar tong. ‘Veertig.’

De man van een jongere vrouw, die probeerde hun baby rustig te krijgen, schudde zijn hoofd en mopperde: ‘Nou, dat gaat nog leuk worden.’

Leuk.

Leuke baan, landhuis. Tilly dacht aan de krant die ze bij het oud papier had gelegd en wou dat ze nog een keer had geprobeerd om het nummer te bellen.

Toen drong ineens tot haar door dat het nummer in haar mobieltje stond. Ze hoefde alleen maar het laatst gekozen nummer te bellen.

‘Hoi, met mij. Die klotetrein is te laat, dus we zijn pas op zijn

vroegst om zes uur thuis. Typisch weer. Die klotespoorwegen...'

Tilly stond op en verwijderde zich discreet van de mopperpot, die inmiddels luidkeels in zijn mobieltje stond te tetteren dat hij knettergek werd van de baby. Ze drukte haar mobieltje stevig tegen haar oor en hoorde de telefoon aan de andere kant overgaan. Dus deze keer geen antwoordapparaat. Helemaal geen antwoord zelfs, zo te merken. De telefoon ging acht keer over, negen keer, tien keer...

'Hallo?' vroeg een jonge-vrouwenstem hijgend.

'O, hoi, ik belde over die advertentie,' begon Tilly. 'Ik wilde graag weten of...'

'Wacht, dan roep ik mijn vader even. Papa!' brulde de stem.

'Au.' Tilly kromp ineen toen de schreeuw haar linkertrommelvlies bereikte.

'O, sorry. Ik heb hele sterke longen. O, daar is hij al. Papa, weer eentje voor die baan.'

'Verdomme, alsof we al niet genoeg keus hebben!' De stem, met een Liverpool accent, klonk vlak, als van iemand die er helemaal tabak van had. 'Zeg maar dat ze te laat is, dat we de baan al aan iemand anders hebben gegeven.'

Meteen kwam Tilly's vechtlust opzetten. Tot twee minuten geleden had ze de baan niet eens gewild, maar nu... Als hij soms probeerde haar met een kluitje in het riet te sturen...

Ze schraapte haar keel. 'Nou,' zei ze, 'je mag hem namens mij vertellen dat ik dat heb gehoord. Het lijkt me wel zo fatsoenlijk dat hij me dat zelf even vertelt.'

Het meisje zei vrolijk: 'Ogenblikje,' en toen: 'Pap, nou is ze boos op je.'

Tilly hoorde dat de telefoon werd doorgegeven, vergezeld door hevig gefluister.

'Oké, sorry.' Het was de stem van de vader, nog steeds met die nasale Liverpoolse klank, maar al een tikje vriendelijker.

'Als je het echt wilt weten, dit hele gedoe is gewoon een enorme klerezooi geworden. We zijn net terug van vakantie, en toen we thuiskwamen stond het hele bandje van het antwoordapparaat vol. Het was de bedoeling dat die advertentie volgende week zou worden geplaatst, niet deze week. Het eni-

ge waar ik nu zin in heb, is een kop thee en een baconsandwich, maar daar kom ik niet aan toe, omdat de telefoon roodgloeiend staat. Hoeveel manusjes-van-alles kan een mens gebruiken, denk je? Maar oké, ga je gang,' zei hij vermoeid. 'Zeg het maar. Geef me je naam en telefoonnummer, dan bel ik je in de loop van de week wel voor een afspraak voor een sollicitatiegesprek.'

'Ho eens even,' zei Tilly. 'Ik weet niet eens of ik wel wil solliciteren. Wat houdt dat alles precies in?'

'Gewoon alles.'

'En er staat dat het een leuke baan is. Wat houdt dat in?'

'Dat houdt in dat er een kleine kans is dat je het twee procent van de tijd leuk vindt. De andere achtennegentig procent is gewoon dodelijk saai.'

'Volgens mij probeer je het me nou gewoon tegen te maken om onder dat sollicitatiegesprek uit te komen,' zei ze achterdochtig. 'Die zogenaamde baan van je, heeft die iets met porno te maken?'

'Met wát?'

'Porno. Pornografie. Seks.' Tilly hoorde iedereen om zich heen op het perron naar adem happen.

'Nee, het spijt me.' Hij klonk wel geamuseerd. 'Hoezo? Hoop je daar soms op?'

'Nee, helemaal niet.' Ze deed haar best om damesachtig te klinken, maar ook weer niet meteen al te walgelijk preuts. 'En waarom betaal je maar tweehonderd pond per week?'

Nu moest hij zowaar lachen. 'Het is inwonend. Kost en inwoning zijn gratis en je krijgt ook een auto.'

Nou, dat was op zich al een reden om de baan te nemen. Ze zei dan ook gauw: 'Volgens mij ben ik prima geschikt voor die baan.'

'Goed, goed, ik zal even in mijn agenda kijken.'

Ze hoorde geritsel van bladzijden.

'Goed, laat ik dan maar beginnen met afspraken maken. Kom donderdagmiddag maar, dan kunnen we even kennismaken. Schikt vier uur?'

'Niet echt.' Ze trok een gezicht.

'Vijf uur dan? Zes uur?'

‘Wonen jullie in Roxborough?’

‘Nee, in Bombay, daarom hebben we ook een advertentie in de *Roxborough Gazette* geplaatst,’ zei hij met de typische, droge Liverpoolse humor.

‘Nou, ik woon in Londen, maar op dit moment sta ik op het perron van het station in Roxborough te wachten op mijn trein.’ Ze besloot het erop te wagen, haalde diep adem en zei: ‘Dus het zou echt fantastisch zijn als ik nu even kon komen.’
Stilte.

Gevolgd door nog meer stilte.

Toen hoorde ze gezucht. ‘Had ik je niet net verteld dat ik kapot ben?’

‘Ik zou natuurlijk altijd een lekkere baconsandwich voor je kunnen maken tijdens het sollicitatiegesprek,’ zei ze losjes.

Hij grinnikte. ‘Je bent niet op je mondje gevallen, hè?’

‘Ik ben er nu.’ Ze besloot het ijzer te smeden nu het heet was. ‘Als je nu geen tijd hebt, ga ik terug naar Londen, en dan heb jij je kans gemist.’

‘En zo bescheiden ook.’

‘Gewoon even logisch nadenken. Als ik perfect ben, hoef je verder geen sollicitatiegesprekken te voeren.’

Weer een stilte. Toen zei hij: ‘Goed dan. Kom maar hiernaartoe. We wonen in Beech House, aan Brockley Road, net voorbij de brug aan de rechterkant als je uit de stad komt. Ken je het?’

‘Nee, maar ik vind het wel, maak je daar maar geen zorgen over.’ Dat klonk vriendelijk en efficiënt, vond ze. ‘Ik ben er over tien minuten.’

Nou ja, ze zou er over tien minuten zijn geweest als ze een taxi had kunnen krijgen, maar dat was in een ideale wereld. Dit was echter het station van Roxborough op een winterse middag in februari, en iedere zichzelf respecterende taxichauffeur lag thuis op de bank uit te buiken na een zondagse lunch. Tilly kon zich er niet toe zetten om Erin te bellen. Bovendien, hoe ver kon Beech House nou nog zijn? Hooguit een kwartiertje lopen...

Het regende. Het was bijna anderhalve kilometer. Het ging nog harder regenen en de hemel werd steeds donkerder, net

als Tilly's spijkerbroek en grijze sweatshirt, want ze had natuurlijk niet zoiets verstandigs bij zich als een paraplu. De koffer op wieltjes die ze achter zich aan trok, schudde en stuurde over de stoep.

Na vijftientig minuten zag ze aan haar rechterhand een huis opdoemen, en ze versnelde haar pas. Gelukkig, er hing een bordje waar Beech House op stond. Ze liep langs de stenen zuilen die de ingang markeerden en sloeg de oprijlaan van grind in. Het landhuis in régencestijl was chic en indrukwekkend en lichtte in de schemering net zo gezellig op als Harrods met kerst.

Hijgend en doorweekt belde ze aan. Wat deed ze hier eigenlijk? Die man was vast een of andere mafkees. Na één blik op hem zou ze meteen weten dat ze in nog geen duizend jaar voor hem zou willen...

'Allemachtig, zeg. Wat zie jij eruit!' Nadat de mafkees de deur had opengegooid, trok hij haar naar binnen. 'Ik dacht dat je ons had laten barsten. Je weet wel, de oude truc: lekker lullig doen, dan bijten ze wel. Je bent toch niet helemaal van het station komen lopen?'

Ze knikte. Door de verrukkelijke warmte begon ze te klapertanden. 'Er stonden geen t-taxi's.'

'Ja, nou, dat is omdat alle taxichauffeurs hier aartsluilakken zijn. En je hebt niet eens een jas aan.' Hij wierp een schuine blik op haar doorweekte sweatshirt. 'Waarom heb je mij niet gebeld, dan had ik je kunnen ophalen. Als je nou ziek wordt, heb ik dat op mijn geweten.'

'Ik wil anders best iets ondertekenen wat je vrijpleit van schuld, hoor.' Ze gaf hem een hand. 'Tilly Cole. Aangenaam.'

'Hallo, ik ben Max Dineen.' Hij was een jaar of veertig, lang en broodmager, met kortgeknipt golvend blond haar en vriendelijke grijze ogen achter een stalen brillette. 'Kom verder, dan zullen we gauw zorgen dat je weer droog wordt. Dat zeg ik ook altijd tegen Betty,' voegde hij eraan toe, terwijl hij haar voorging naar de keuken.

'Je dochter?'

Max wees naar de bruin-witte terriër die op een kussen in een van de brede vensterbanken lag. 'Onze hond, maar die fout is

snel gemaakt. Ik haal ze zelf soms ook door elkaar. Maar Betty is degene met de koude neus,' vervolgde hij, terwijl voetstapgeroffel de komst van zijn dochter in de keuken aankondigde, 'en de druktemaker in die gestreepte panty is Lou.'

'Hoi!' Lou was een jaar of twaalf, had een grote bos rode krullen en een aanstekelijke grijns. 'Eigenlijk heet ik Louisa. Jakkies, je bent zeiknat.'

'Goed gezien, zeg. Ik wist wel dat een dure opleiding zijn vruchten zou afwerpen. Lou, dit is Tilly. Ga boven snel even een badjas uit de logeerkamer halen.' Max wendde zich tot Tilly. 'We zullen je kleren in de droger gooien. Hoe lijkt je dat?' Hij knipoogde. 'Hoeveel sollicitatiegesprekken heb je nou nog in badjas gedaan, hè?'

Het punt was dat hij helemaal geen rare toespelingen maakte. Hij stelde het alleen maar voor omdat het logisch was. Toch zou het nogal bizar zijn...

'Dat hoeft niet, ik heb kleren bij me die ik kan aantrekken.' Ze wees naar haar koffer.

'Spelbreker,' zei hij.

4

Het huis was prachtig, en met veel flair en gevoel voor kleur ingericht. Of Max Dineen nu getrouwd was of gescheiden, Tilly durfde te wedden dat dit het werk van een vrouw was. In de wc beneden, met flessengroene en witte marmeren tegels, trok ze haar natte spullen uit en deed de rode angoratrui en zwarte broek aan die ze de avond ervoor ook had gedragen. Toen ze terugkwam in de keuken, nam Max haar spijkerbroek en sweatshirt mee naar de bijkeuken om ze in de droger te stoppen. Daarna gaf hij haar een kop koffie en bood haar een stoel aan. 'Zullen we dan maar beginnen? De situatie is als volgt: Lou's moeder en ik zijn drie jaar geleden gescheiden. Haar moeder woont en werkt in Californië. De eerste paar jaar heeft Lou bij haar gewoond, maar ze miste dit hier...' Met

een ironisch lachje gebaarde hij naar het raam waar de regen tegenaan kletterde. ‘Ons heerlijke Engelse weer. Dus vorig jaar heeft ze besloten om voorgoed terug te komen. Ik heb nog geprobeerd mijn naam te veranderen en onder te duiken, maar ze heeft me toch weten te vinden.’

‘Papa, zulke dingen moet je niet zeggen.’ Lou sloeg haar ogen ten hemel. ‘Zo meteen denkt ze nog dat het waar is.’

‘Het is ook waar. Ik probeerde me te verstoppen in portieken... ik heb een valse snor geprobeerd... hopeloos. Een politiepeurhond is er niks bij.’

‘Als je zulke dingen zegt, vind je nooit iemand die voor je wil werken.’ Lou nam het heft in handen. ‘Goed, het gaat om het volgende. Ik ben dertien. Toen ik net terug was, is mijn vader wat minder gaan werken, maar nu wil hij weer meer uren gaan draaien.’

‘Willen? Moeten, zul je bedoelen,’ zei Max. ‘Jij kost me handenvol geld.’

Louisa negeerde hem. ‘Hoe dan ook, we hebben besloten dat we een manusje-van-alles nodig hebben om ons te helpen, iemand die me van school ophaalt en zo en af en toe een beetje kookt, en papa helpt met de zaak – gewoon, alles wat nodig is eigenlijk. We hebben het vaag gehouden, omdat...’

‘We hebben het vaag gehouden,’ onderbrak Max haar, ‘omdat we natuurlijk nooit iemand zouden vinden als we een opas zouden vragen voor een chagrijnige ouwe vent en een lastige puber.’

‘Je moet echt niet op hem letten, hoor.’ Met stralende ogen maakte Louisa een blikje Pepsi Max open. ‘Dus. Lijkt het je wat?’

Tilly haalde haar schouders op. ‘Dat hangt af van wat voor soort zaak je vader heeft. Als hij de plaatselijke rattenvanger is, heb ik vast niet zo’n zin om hem te helpen.’

‘En wat als ik doodgraver zou zijn?’ vroeg Max.

‘Pap, laat mij het nou doen! Hij is geen doodgraver, hoor,’ zei Louisa. ‘Hij is interieurontwerper. Hartstikke leuk. Ze willen hem allemaal.’ Ze knikte trots. ‘Dus dat is het. Dat wordt je werk. Maar nu moet jij ons iets over jezelf vertellen.’

Tilly moest een glimlach onderdrukken, want Louisa was zo

ernstig en sprankelend en bazig en jong. Zij, Tilly, had een sollicitatiegesprek met een dertienjarig meisje met sproeten en rood haar, die reusachtige oorringen in had en een limoengeel hemdjurkje en een veelkleurige gestreepte panty droeg. Bovendien had ze het bij het verkeerde eind gehad toen ze dacht dat de ex-vrouw verantwoordelijk was voor hoe het huis eruitzag.

Plus dat het niet om ratten vangen ging, wat toch een pluspunt was.

‘Wil je het eerlijk weten? Ik woon in Londen, mijn baan is behoorlijk saai en mijn vriend heeft net de benen genomen. Wat ik niet zo erg vind, maar het betekent wel dat ik de flat waarin we woonden, niet meer kan betalen, en dat is weer wel erg. Ik ben hier het weekend op bezoek geweest bij mijn vriendin Erin en...’

‘Erin? Van Erin’s Beautiful Clothes?’ Geestdriftig zei Louisa: ‘Die ken ik. Ik ging met mijn moeder altijd naar haar winkel en dan kreeg ik van haar aardbeiensnoepjes. Ze is echt cool!’ ‘Dat weet ik. En ze zal het vast leuk vinden om te horen dat jij dat ook vindt,’ zei Tilly. ‘Ze is mijn beste vriendin. We kennen elkaar nog van de universiteit. Nou ja. In elk geval, ik las gisteren die advertentie in de krant en toen heb ik meteen gebeld, maar het antwoordapparaat was vol. Maar toen mijn trein vanmiddag vertraging had, leek het me wel een goed idee om het gewoon nog een keer te proberen. Erin zegt dat het hartstikke leuk is om hier te wonen. Ze zou het fantastisch vinden als ik hiernaartoe kwam. Dus vandaar.’

‘Kun je koken?’ vroeg Max.

‘Zo’n beetje. Maar ik ben geen Nigella.’

‘Je hoeft niet zo bezorgd te kijken, want we zoeken echt geen Nigella.’ Max trok een gezicht. ‘Al dat gelijk aan die vingers van haar en dan dat extatische gekreun erbij... Dan heb ik meteen al geen trek meer.’

Oef, wat een opluchting. ‘Ik ben de koningin van de bacon-sandwich.’

‘Dat is fantastisch. Godeneten. Heb je een strafblad?’

Geschokt piepte ze: ‘Nee!’

‘Wel eens wat gestolen van voormalige werkgevers?’

‘Paperclips.’ Ze dacht diep na; het was belangrijk om eerlijk te zijn. ‘Enveloppen. Pennen. Goedkope dan,’ voegde ze eraan toe, voor het geval dat hij dacht dat ze het over Mont Blanc-pennen had. ‘O, en ook een keertje een rol wc-papier, maar dat was alleen omdat we thuis zonder zaten en ik geen tijd had om naar de winkel te gaan. En het was heel gênant, want toen ik die rol onder mijn jas het gebouw uit probeerde te smokkelen, vroeg de portier of ik soms zwanger was.’

Max knikte ernstig. ‘Ik vind het ook altijd heel erg als ze dat vragen. Is je rijbewijs ooit ingenomen?’

‘Tuurlijk niet.’ Dit kon ze tenminste volmondig ontkennen, vooral omdat ze geen auto had en alleen af en toe de Ford Focus van haar ouders leende, die toch niet wist hoe hij harder moest dan vijftig kilometer per uur, omdat haar vader, sinds hij de auto had gekocht, nooit harder dan dat had gereden.

‘Houd je van geel?’

‘Sorry?’

‘Of je van geel houdt. Want de kamer die je zou krijgen als je hier kwam werken, is geel geschilderd.’

‘Ligt eraan wat voor geel precies. Ik ben niet echt weg van mosterdgeel.’

Max lachte. ‘O, nu wordt ze kieskeurig.’

Louisa schudde haar hoofd. ‘Jullie zijn allebei even erg.’

Ze gingen naar boven waar Max Tilly de kamer liet zien, die geschilderd was in prachtige tinten bleekgoud met hier en daar zilveren en witte accenten. Het uitzicht vanuit de hoge schuiframen was adembenemend, zelfs al waren de heuvels in de verte op dit moment dan in een grijze mist gehuld. De gordijnen waren van een mooie, dikke stof en hingen fantastisch. En wat het bed betreft...

‘Nou?’ vroeg Max.

Tilly kreeg een droge mond. Was het verkeerd om een baan te nemen alleen maar omdat je verliefd was geworden op een bed? Alleen, dit was niet zomaar een bed. Het was een echt hemelbed, met gordijnen van ivoorkleurig en zilveren damast, en met een matras dat zo hoog was dat je een aanloop moest nemen om erop te springen, met allemaal kussens die echt op een interieurontwerpersmanier op elkaar gestapeld lagen.